

респонденции, че между Англия и Германия се е образувало едно споразумѣние за поддържане цѣлокупността на Отоманската империя. Германскиятъ канцлеръ, пише графъ Бенедети, знаеше много добръ, че нищо не може да стане въ Европа безъ участието на „силната Германия“; но въ интереса на Берлинския кабинетъ, Бисмаркъ стоялъ всѣкога далечъ отъ бурята, която се виела надъ Цариградъ. Много по-късно, когато обстоятелствата благоприятствували, Бисмаркъ се намѣсилъ, но не вече да поддържа своята приятелка Русия, но да я нарани по най-жестокъ начинъ.

Когато отговорътъ на великия визиръ стигналъ до европейските кабинети, Русия не чакала нито 10 дена да обяви намѣрението си; на 12 априлъ 1877 единъ императорски указъ извѣстилъ, че Русия обявява война на Турция.

„ Нашето желание, гласѣлъ императорскиятъ „манифестъ, да подобримъ положението на християнските „народи е и желанието на руския народъ; той е го- „товъ днесъ да направи нови жертви за спасението на „православните народи на Балканския полуостровъ. . . . „Ние бѣхме изказали намѣрението си да дѣйствуваме „сами и независимо отъ другитъ Велики Сили, когато ви- „димъ, че е необходимо и когато достоѣпното и честта „на Русия го изискватъ; днесъ, като призоваваме Божието „благословение върху нашата армия. Ние ѝ заповѣдаме „да мине границитъ на Турция“.

Само Англия се показала противна, когато ѝ се съобщи, чръзъ нотата на Горчакова, намѣрението на Русия; лордъ Дерби протестиралъ противъ поведението на руското правителство, като нарушение на чл. 8 отъ Парижкия трактатъ. Парижкиятъ трактатъ гарантиралъ цѣлокупността на Отоманската империя и провъзгласявалъ принципа, че никоя Сила не може да се откаже отъ задълженията си и да промѣни характера на тия задължения безъ съгласието на другитъ Велики Сили. Но за Русия Парижкиятъ трактатъ билъ едно бreme; тя търсила случай да се освободи отъ тежкитъ условия, наложени ней слѣдъ Кримската война.